

og dette bliver kun fra 8,93 Kr. til 92,40 Kr. Der var 554 Kommuner, som skulde udrede fra 3 til 6 Gange Statsskatten eller fra 92,40 Kr. til 184,80 Kr. til de nævnte Kommuneudgifter, 175 Kommuner skulde udrede fra 6 til 9 Gange Statsskatten eller fra 184,80 Kr. til 277,20 Kr. til de kommunale Udgifter, 48 Kommuner skulde udrede fra 9 til 12 Gange Statsskatten eller fra 277,20 Kr. til 369,60 Kr. til de kommunale Udgifter, 16 Kommuner skulde udrede fra 12 til 15 Gange Statsskatten eller fra 369,60 Kr. til 462 Kr. til de kommunale Udgifter, og 9 Kommuner skulde udrede fra 15 til 20,09 Gange Indkomst- og Formueskatten til Staten eller fra 462 Kr. til 618,78 Kr. til de kommunale Udgifter.

Det er en overordentlig høj Skat, og den er sikkert blevet svaret nogle Steder ude paa Heden. Jeg tror, der her var en Sag for Rigsdagen at tage op, men jeg er næsten ved at blive træt af at fremføre den. Jeg haaber, at det ærede Medlem fra Assens (Klaus Berntsen) vil gaa op i Indenrigsministeriet og faa fat paa disse Aktstykker, som han i sin Tid fremskaffede. Jeg haaber, han kan faa fat paa dem og vil se lidt paa dem, og saa kunde det maaske være, det vilde gaa saaledes, som det ærede Medlem en Gang udtalte i et Udvalgsmøde, at han i Princippet kunde tiltræde et Forslag, der forelaa. (Klaus Berntsen: Hvorfor skal jeg have den Opgave?) Som velvillig Mand.

Nu har jeg paa ny talt om disse Sager, men jeg antager, det vil blive ved at gaa som hidtil. Man vil sige: Det er kun for de Hedestikkere, Du opponerer, lad dem passe sig selv. Endnu skal jeg blot tilføje, at vi jo nu har vedtaget Grundloven med den lige og almindelige Valgret, og at vi staar overfor at skulle aflevere den til en ny og betydelig forøget Vælgerhær. Det har altid været min Mening, at almindeligt økonomisk Ansvar hører sammen med almindelig Valgret, og dette Ansvar har jeg aldrig troet vi kunde naa til, medmindre vi fik en Statistik, der virkelig viste, hvor Indkomsterne og Formuerne var, hvor stor Husholdningen var, hvad der stod til Raadighed for Husholdningen, og hvordan denne førtes. Dette har jeg gerne villet have oplyst, og det er derfor, jeg pines af politisk Nervøsitet, jeg kunde næsten sige Humørsyge. Jeg synes nemlig, det er en Sag, som bør frem, men man staar fremmed overfor den, jeg synes næsten ligegyldig. Det er efter min Mening ikke muligt at vedblive at gaa den Vej, vi er gaaet i den sidste halve Snes

Aar: at vedblive at lægge nye Byrder paa Staten, vedblive at optage nye Statslaan, hvoraf følger forøgede Udgifter til Renter og Afdrag. Skal vi imidlertid ophøre med at gaa videre ad den Vej, ser jeg intet andet Middel dertil, end at vi faar gjort op, hvad Kommunerne skal bære, hvad de har Raad til at bære, og hvad Staten skal bære. Lad os faa en samlet Opgørelse over Forholdet mellem Staten og Kommunerne, ellers bliver vi ved at glide videre ad den samme Vej: stadig større Laan med stadig større Renter og Afdrag, og saa vil det til sidst ende med, at vi ikke kan magte Situationen. Jeg saa gerne, at den nuværende Rigsdag — inden vi faar en ny Vælgerhær — fik fremskaffet en omtrentlig Opgørelse over, hvad det er, vi afleverer til Efterslægten, en Paa-visning af, hvordan vi har holdt Hus. Maaske bliver vi nødt til at indrømme, at det ikke var paa nogen alt for god Maade, vi holdt Hus, men maaske kan vi ogsaa vise Efterslægten Veje og Midler til at undgaa at bære sig ad paa lignende Maade, som vi har gjort i de sidste 10—15 Aar.

Wiinblad: Venstres ærede Ordfører, det ærede Medlem for Horsens Landkreds (P. Th. Nielsen), udtalte sig i Gaar ret velvilligt om det foreliggende Lovforslag med Undtagelse af en af Paragrafferne, nemlig § 2, der omhandler et Forslag om midlertidig Bispising af sultne Børn. Denne midlertidige Bispising er indskrænket til at skulle være til Slutningen af Marts 1916, altsaa kun ganske kort Tid. Det undrer mig derfor, at det ærede Medlem stillede sig saa afvisende overfor dette Forslag og rent ud erklærede, at det var et Forslag, som Venstre ikke kunde tiltræde. Uden lang Motivering erklærede han, at Venstre ikke kunde tiltræde det.

Dette Spørgsmaal om Bispising af fattige og sultne Børn har beskæftiget Rigsdagen lige siden Slutningen af forrige Aarhundrede, men er ikke kommet sin Løsning nærmere. Jeg skal dog gøre opmærksom paa, at i 1912 samledes alle Folketingets Partier, ogsaa Venstre og Højre, om en fælles Udvalgsbetænkning om denne Sag, og i denne Udvalgsbetænkning foreslaas en Lovparagraf, hvori det hedder, hvad jeg maaske maa tillade mig at oplæse, at der skal drages Omsorg for, „at uformuende Forældres og Forsørgeres skolesøgende Børn, som lide under utilstrækkelig Ernæring, have Adgang til hver Skoledag i Maanederne December, Januar, Februar og Marts vederlagsfrit at